

PAKAJČEPIŠEM

Avtorice_ji besedil: Nika Bobnar, Martin Duša, Marija Demšar, Maks Grudnik, Ema Horvat, Sara Ivanc, Lara Lebar, Nika Končar, Ruda Kra-marić, Zala Kurent, Patrik Pangeršič, Ivana Pašalić, Tjaša Ravnikar, Ema Remec, Ana Resnik, Tisa Sardoč, Ava Schlamberger, Kiara Šestić, Ela Tkalec, Tina Vidić, Eva Vilar, Ester Zakrajšek, Majk Zupančič

Likovna dela: Ana Marija Bolčina, Ana Resnik, Mila Štimec

Prevod pesmi: Eva Vilar, **Mentorica:** prof. Damijana Mihić

Avtorice_ji fotografij: prof. Špela Bogolin, Ana Marija Bolčina, Blaž, Kamnar, Ana Resnik

Poster na sredini: prof. Monica Caltran (besedilo), Ana Marija Bolčina (akvarel)

Naslovnica: Mila Štimec

Urejanje in postavitve: prof. Kristina Hočevar, Tamara Mišmaš

Tisk: PARTNER GRAF zelena tiskarna d. o. o.

Št. izvodov: 300

ISSN 2630-2225

PAKAJČEPIŠEM

literarno-likovni list Gimnazije Moste

št. XIII

junij, 2022

K sodelovanju vabljene_i dijakinje_i Gimnazije Moste.

Svoje prispevke za naslednjo številko lista pošljete na:

kristina.hocevar@guest.arnes.si

Domišljije

v glavi ni je,
kaj na svetu čem storit?
Prava muka
pismouka
pesem novo je nardit.

Premišljuje,
stvar si kuje,
vse sliši se mogočno.
Pesem peto,
a ne sveto,
mu nič ni več odročno.

Pesem piše,
konca ni še,
mora misli zbrati.
Misel eno,
razsvetljeno,
želi si jo prebrati.

Zunaj piha,
vreme niha
kakor strasten divji ples.
A on pesni,
drugi resni,
bo prišla tja do nebes?

Glasno gromi,
čudno vrši,
pesem ima plamena.
Pesnik sreče,
a goreče,
želi, da je ognjena.

Polna luna,
kriva struna,
od nekdanj je prekleta.
Ona skriva
kakor njiva
mi diamant poeta.

Je napisal,
končno zrisal,
tega še nihče ne ve.
Domišljija
je magija,
glava sama vse pove.

Slika: Mila Štimec

Besedilo: VK

NEUTRUDEN TRIO

I

Včasih glasne,
po navadi tihe,
vedno štejejo mi vdihe,
pošasti lastne.

Pošasti lastne
nikoli ne spijo,
vse preživijo,
misi so jim moje slastne.

Misi so jim moje slastne,
jejo jih vsakodnevno,
po grlu jim drsijo kot mastne.

II

Cele noči bdijo,
me ne pustijo me pri miru,
vedno so na svojem tiru,
ponavljajoče nad mano letijo.

Ponavljajoče nad mano letijo,
šepetajo mi v uho,
po navadi tiho,
včasih kričijo.

Včasih kričijo,
nikoli ne prenehajo,
vzamejo mi vso energijo.

Vzamejo mi vso energijo.
Kako naj živim brez?
So neutruden trio.

III

Včasih si želim popolno samoto,
brez pasti,
brez pošasti,
ki mi delajo sramoto.

Ki mi delajo sramoto,
včasih samo meni opazno,
ki povzroča stisko blazno
in odvzema mi moto.

In odvzema mi moto,
prevzame me,
da le lahko pokaže vso svojo krasoto.

Da le lahko pokaže vso svojo krasoto,
da je ne spregledam,
da ne izgine v pozablo gmoto.

IV

Ob njih čutiš vse
in nič obenem,
počutiš se kot kremen,
ki le včasih lahko tle.

Ki le včasih tle,
ko ni nevihte,
ko ni ihte,
ko se voda v kanale zlije.

Ko se voda v kanale zlije,
ko končno le sonce posije,
voda se rahlo skrije.

Voda se le rahlo skrije,
čaka na nove nalive,
da lahko spet svojo bitko bije.

V

Kot karta sveta
v neberljivem merilu,
v nečloveškem stilu,
v mislih se mi zapleta.

V mislih se mi zapleta,
ali se bo kdaj odpletlo?
Želim si, da bi jih lahko pometla z metlo,
kot z listjem nastlana tla.

Kot z listjem nastlana tla,
vendar brez konca,
lahko bi jih pometala leta.

Lahko bi jih pometala leta
ali več desetletij,
niti takrat ne bi prišla do dna.

VI

Včasih se mi težava zdi večna,
mogoče ni resnična,
mogoče ni pravična,
mogoče je le povprečna.

Mogoče je le povprečna,
komaj vredna omembe,
občasno pa le bolj napredna,
kot Savina struga rečna.

Kot Savina struga rečna,
brzeča,
tečna.

Tečna,
le ko je z novimi padavinami napolnjena,
srečna.

VII

Neskončen strah,
vendarle cona udobja,
vedno z mano kot na kraljici krona,
kot na polici prah.

Kot na polici prah,
kot kapljica dežja na travi,
kot vlaga na strojni napravi,
lahkoten kot grah.

Lahkoten kot grah,
zapleten kot matematika,
zapleten kot šah.

Zapleten kot šah,
v svoji mogočnosti občudovan
kot prepletajoč se mah.

VIII

Nekakšna ljubezen;
globoko v javno sega,
preveč tvega,
temna kot brezen.

Temna kot brezen
brez dna,
iz strašljivega dna
nalezljiva bolezen.

Nalezljiva bolezen,
droga,
nikoli nisi trezen.

Nikoli nisi trezen,
alkohol,
nič ne sega čezenj.

IX

Moja obljuba,
nič več resnice,
življenja krasotice,
le tvoja poguba.

Le tvoja poguba
sloveča,
hitro drseča
kot spolzka paluba.

Brez poljuba
ni nič več,
le popolna izguba.

X

Bolečina prihodnja
približuje se z grozo,
s seboj vleče nebulozo,
upam, da ne bo zgodnja.

Upam, da ne bo zgodnja
kot jesensko deževje,
brezslišno vejevje,
zima plodna.

Zima plodna
brez omejitev
je pomladi sodna.

Je pomladi sodna,
polna pošasti,
ne zdi se več tako modna.

XI

Povsod je tišina,
v glavi le hrup,
občuten obup,
a hkrati milina.

A hkrati milina,
ne zdi se prava,
neke vrste zmešnjava,
težka kot glina.

Težka kot glina,
kjer bi morala biti volja,
ostala je praznina.

Ostala je praznina,
odneslo je vse
kot hurikan Katrina.

XII

Poslednja sreča
počasi ugaša kot sveča,
tesna kot vreča,
nesreča pada mi na pleča.

Nesreča pada mi na pleča,
po delcih velikih kot leča,
čedalje bolj se veča,
v glavi gneča.

V glavi gneča,
nikoli se ne manjša, linija pred obupom je vedno tanjša,
nič manj moteča.

Nič manj moteča,
zdaj tanka le kot las,
ni več kričeč glas, le beseda svareča.

XIII

Besedna golota,
čustva so izginila,
zmeda se je razblinila,
le pretvarjanje je vrednota.

Le pretvarjanje je vrednota,
stara vaza,
pozabljena faza,
ne občuti se grehota.

Ne občuti se grehota,
le čudna otopelost,
ni lepota.

Ni lepota
osušena roža,
predana toplota.

XIV

Upam na krepkost,
na sonce,
da posije na vse konce,
razsvetli cel gozd.

Razsvetli cel gozd,
reke presahnejo,
komarji izdahnejo,
viden je most.

Viden je most,
daje up,
odseva modrost.

Odseva modrost,
odbija krizo,
zavrača slabost.

XV

Morda le strastne
so neutruden trio,
da ne izgine v pozablo gmoto,
da lahko znova svojo bitko bije.

Tudi takrat ne bi prišla
do dna srečna,
kot prepletajoč se mah,
nič ne sega čezenj.

Le popolna izguba
ne zdi se več tako modna
kot ameriški hurikan.

Ni več kričeč glas, le beseda svareča,
predana toplota
zavrača slabost.

Risba: Ana Resnik

Besedilo: Evita Š. Jeke

Niti

Na Zemljo nitke me držijo
kakor s helijem napolnjen balon,
da niti iz vsakega vlakna trpijo,
prek zrcala se naredi odklon.

Le še ena nit je ostala,
na zadnjih vlaknih se drži,
bolečina moja me je našla,
viseča nad breznom zdaj miži.

Drugi v prazno pač drvijo,
ne ozirajo se na promet,
zaskrbljene se vedno bolj množijo,
v mislih največji je zamet.
Sedaj bo pesem do konca napisala,
kakor Prešern svoje pesmi je,
vsak se čudi, da svinčnik je izbrala
ter bolečino svojo izpisuje.

Na Zemljo nitke me držijo,
le še ena nit je ostala,
drugi v prazno pač drvijo,
sedaj bo pesem do konca napisala.

Drevo življenja,
energija v sebi,
raztrgajte me.

Nesmrtnost ljubi,
smrtnost pa se sovraži.
Grim strpno čaka.

Objema dano,
da empatija čuti
nič in vse hkrati.

Črno na belem,
svetloba zdaj pojenja,
tema v temi.

Besedilo: Ava Schlamberger

Risba: Ana Resnik

Krog se mi vrti,
brez začetka in konca,
to je paradoks.

Oči so mrzle,
nasmeh pa nepristen je,
srce zlomljeno.

Mehak objem je,
lepe gumbaste oči,
plišast medvedek.

Vedno več jih je,
a hkrati še vedno manj,
na tisti postaji.

Vrti se kolo,
karma pokaži se zdaj,
je O Fortuna.

Morje lepote,
sveti na tisoče zvezd,
le Artemida.

Ava Schlamberger

Tisoč glasov,
vrvež okoli mene,
noben glas ni moj.

Slika: Mila Štimec

Ona se ne išče,
mnogo pogledov okrog,
vsi pa zlat zaklad.

Črna noč tali,
več tisoč glasov vrešči,
tišine pač ni.

Tiho in glasno,
nam kjerkoli naznanja čas,
kaže dvanajst pik.

Temnina noči
me nič ne skrbi,
morakvarjev dih.

Nesrečni otrok,
solze tiho tečejo,
jok gane kamen.

Tuleče vije,
ne izgine nikoli,
veter najtišji.

Notranja rosa,
obut copat na nogi,
cimet in meta.

Zeleno je vse,
sedaj je najlepši dan,
sonce presvetlo.

Ava Schlamberger

Še slišim?

Slišim reko šumeti, liste šelesteti.

Vidim svetlobne pramene, tisoč debel krog in krog mene,
zdaj slepečo svetlobo, tam zelenje prelepo.

Gozd okrog mene prebujen zaživi,
a se kmalu spremeni.

Jeseni milijone različnih odtenkov,
ki padajo z dreves, na tleh žare,
ni lepših resnic od osamljenih smrek.

A pozimi se začne pravljica.

Belo na belem kotanje, na vejah sladkorni preliv,
kristalčke drobne sonce ožarja
ter kaže živali zadnje sledi,
odtисnjenih na mehki podlagi.

Besedilo: Ava Schlamberger

Slika: Mila Štimec

Veter piha ob obalo,
premika pesek gor in dol.
Vedno bolj in bolj
buta se ob skalo.

Nad obalo letajo galebi,
kričanje njih odmeva,
on pa sameva.

Galebe hrani s hlebi.
Ladjo v daljavi vidi,
ta mirno pluje,
in on zakliče: Pridi!

Ladja prijadra k njemu
na obalo
in mirno se zasidra.

Ester Zakrajšek

Ana Resnik

Ni bilo treba teh praznih besed,
vetrovne noči tam stal je brez volje,
ni vedel, če kdaj postalo bo bolje,
so mislili tisti, ki ga niso poznali.

Želel si je le enega občutka,
je padal brez časa,
pa čeprav je bil samo druga rasa,
bil za bližnjega je samo lutka.

Ali ne slišiš smeha brez zvoka?
Končno svobodnega se je počutil,
ali ne slišiš kričanja brez zvoka?

Še zmeraj imel je preostanek življenja,
krila stopljena v vodi so ležala,
Apolon mu dal je edini razlog do življenja.

Fotografija: Špela Bogolin

Besedilo: Ema Strajnar

Rdeča karta, ki usodo ti da,
spremeni ti jo lahko,
ko z nebes padeš na tla mehko,
varuh vsega ti bo zla.

Težko jo dobiš v svoje roké,
saj jih je le še par,
zato če ti je mar,
kar urno pod nogé.

Tvoja duša bo postala prevzeta,
včasih bo malenkost zadeta,
kakor dva zaljubljena poeta,

lepote takšne videl še nisi,
saj novi vsi ti so vtisi,
to so vsi njeni opisi.

Vsaka cesta se začne,
ko življenje pride na dan.
Srečo, veselje, radost vlijejo vanj,
poln življenja se sveti kot sonce.

Življenje zdi se mu milina,
ljubezen mu je le ena,
skrb mu ni nobena,
zanj mati je toplina.

Ne ve še, kam cesta bo zavila,
bo strma in težavna,
morda radost bo minila.

Sam se znajti moral bo,
naj veselje s sabo pelje,
če ne zapeljal bo v temo.

Fotografija: Blaž Kamnar

Besedilo: Liza Zdešar

vedno se nam zdi,
da nam tema v noč sledi
in poti več ni.

v mraku sam sedi,
solze toči in ječi,
nočni sen zbledi.

cvetje spomladi,
ptice na vejah pojo,
barve nosijo.

Zala Kurent

Kons M

Čas teče-->

$=(-\infty, \infty)$

Ljudje!

Iščeš x

na ordinati

in še zmeraj teče ...

Kaj si/boš kupil?

Bar al' srečo.

PREMISLI:

Si dobro izbral?

VK

Moj ju³ **Skrivnostna prikazen**

S M I R

čas za pitibule

POROKA

RAZPAD ?

SMRT

Angelčki < **hudički**

STRAŠNO!

GROZLJIVO!

VAS JE STRAH?!

NJEGOVO ZADNJE SPOKOJSTVO: NESMRTNI!

NI NAM POMOČI!

Jutri je **POPOLNI DAN** **KO SIKOZI OZREM**

VOHUNA

Moč misli

KAJ STORIŠ Z IDIJO?

Navisond

Do ŽIVE! **ga** **BOG**

D **N** **S** **ga** **ž** **o** **ž** **i** **v** **j** **a** **m** **o** **s**

KAJ **nas** **ni** **č** **u** **k** **a** **t** **o** **š** **e**

KDO **je** **to** **BOG**

ne **u** **.**

craft 9

NOVOSTI

Priloga Do

UČILA

E

Pozabljen jutri

Jutri = pojutrišnjem je, da tr je beseda, vsak dan ti E dam, jutri pa #ne.

Do jutri > 5,
∞ bo jutri cosl ?
Da 3 dneva diervalo bo,
ali ☺ ≥ 3 bo?

Bo nehoč 8 = ∞
in pesem > E,
potem ko E = meč
bo izgubil pomen.

Jutri je pozabljen,
1/2 večji in manjši od sin90° je,
in ta pesem #pozabljen jutri
ter ptica ⊥ na dvozem bedi.

drugačna **v cvetju** **prihodnost** **Anti-depresiv**

Najlepša **SISONCE** **SRCE** **Zivljenja**

grafoker **ACQUITTIDA** **POMENBNA** **DOPELJA PLAVEL** **Polepsa dan**

življenjski **sistem** **UBNA POČASI**

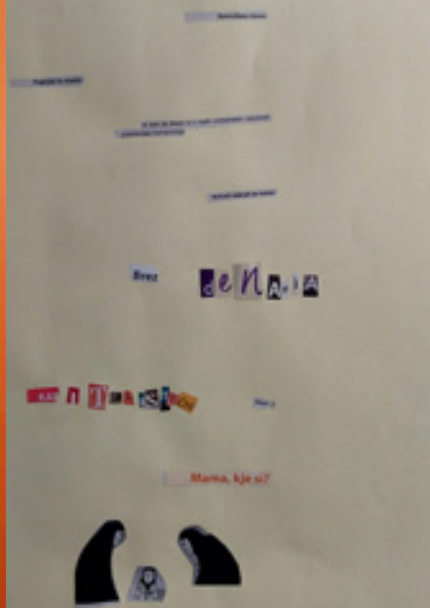
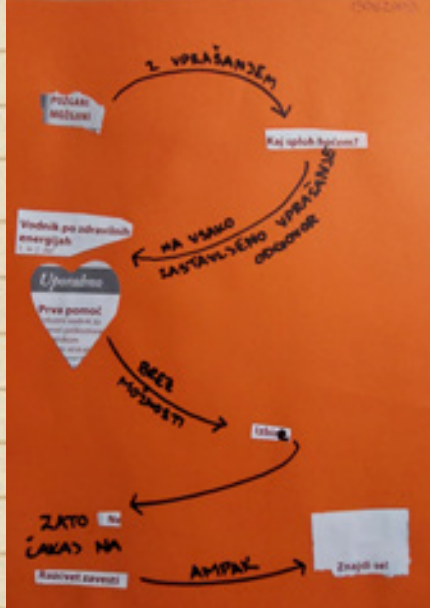
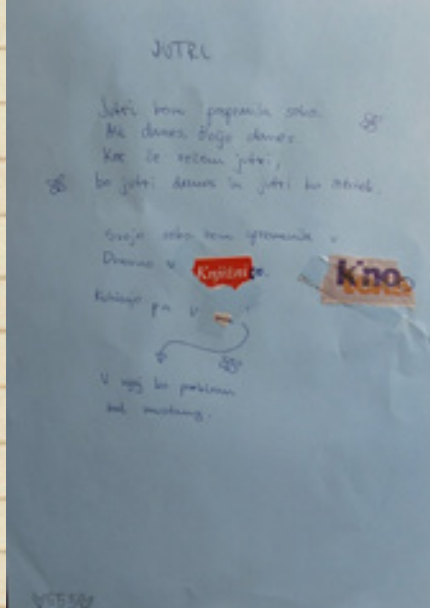
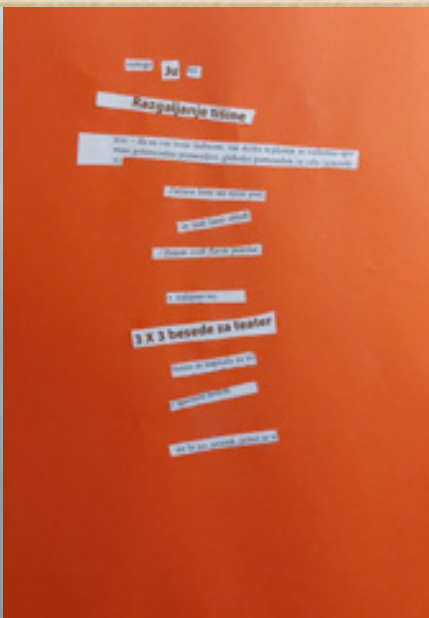
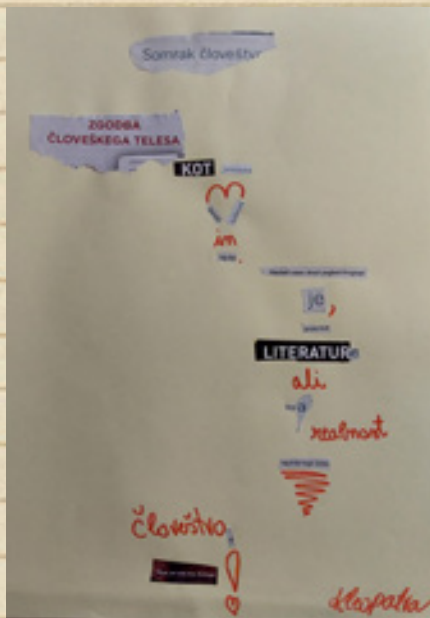
VPLIVA NA **ODLOČITVE** **Dileme** **LJUDI**

izanes in jutri **IZOGIBA-M** **se** **umiranja in smrti**

nam **BREZ NJE** **DUŠE** **in** **oci**

Pogovor **je** **ČAS JE PESEM** **ni običajna**

tranzitek **Telesa** **ČAS SEM** **pesnica**

• Ela Tkalec • Ester Zakrajšek • Maks Grudnik • Martin Duša • Ava Schlamberger • Ana Resnik • Kiara Šestič • Lara Lebar • Ema Remec • Ruda Kramarič • Marija Demšar • Tisa Sardoč In Ema Horvat • Ivana Pašolič • Nika Bobnar • Majk Zupančič

pije kri
in dolgo spi,
za večerjo pa ga ni.

tako kot don Kihot
pešačil sem brez oprod,
a sem našel pot.

Sara Ivanc

Prebodeno srce,
puščica rjaveča
mene žalosti.

Patrik Pangeršič

OGENJ IN LED

Del ljudi trdi, da svet bo zgorel, zoglenel;
drugi polovici zdi se, da bo v mrazu otrdel.
Kolikor v življenju uspelo mi ji izkusiti strast, poželenje,
stojim na strani tistih, ki jim ljubše je plamenov tlenje.
Ako bi dvakrat mogel umreti,
ure s hladom duše presedeti,
zdi se zadosti hujše
od plamenov, ki jih strast zaneti.

Prevod pesmi Roberta Frosta, Fire and ice: Eva Vilar

Ima glas v sebi skrito toplino,
v njem so zlate barve zakopane,
te skrivnosti še niso razvozlane,
kajti svet je še zavit v tišino.

Človek potrebuje glas, nežno to bližino,
šele takrat te znova res zadane,
ljubezen, sreča, te prelepe rane,
vendar srcu daje pogum, milino.

Mi res prijetno slišati glas tvoj rajski,
ki nenehno kliče me, srčno vabi,
h gostiji lepi, ljubezni majski,

moje srce nikoli ne pozabi,
ko v srcu ogenj zagori zmajski,
melodija tvojega glasu vabi.

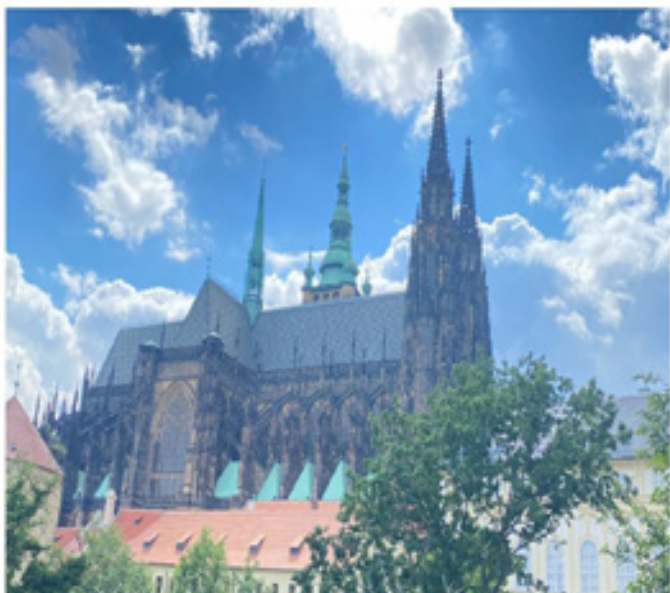

Kako spev Prešernovega soneta
v glavi zmeraj se nenehno vije,
če bereš, vidiš prave čarovnije,
da pisal kot on, Nije so poeta,

da bi spesnil sam pesem, ki je peta,
si mogel dati vse, kar v tebi bije,
si mojster slovnice ali magije,
je to večno vprašanje tega sveta?

Pisal za ljudi preproste, učene,
si se z rimami neskončnimi igral,
vendar ljubezni srečne žal nobene,

zaradi bolečine, hude flaše zaspal,
si iskal vse v svetu res poštene,
narod tvoj tebe prepozno je spoznal.

PLEČNÍK
NA PRAŽSKÉM HRADĚ
Výtvarník Ján Plečnik na Pražském hradě
se šel na přednáškový cyklus v rámci projektu Mladá Evropa

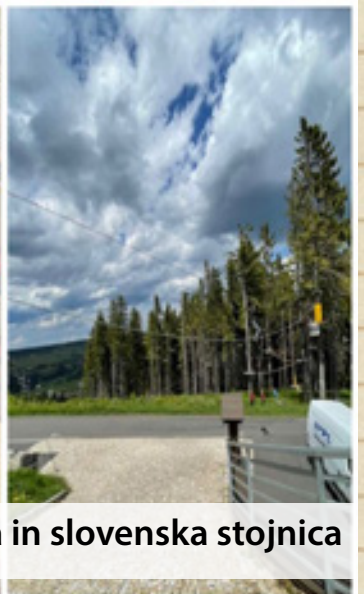
PŘEDNÁŠKOVÝ CYKLUS
ke 100. výročí narození architekta JANA PLEČNÍKA (1857-1937)
a historického architekta Zdeňka Laibera • Národní památkový ústav

27.1.	PŘEDNÁŠKA: JANA PLEČNÍK VÝTVARNÍK A ARCHITEKT SE ŠEL NA PRAŽSKÝ HRAD
24.2.	PŘEDNÁŠKA: PŘEDNÍ PRÁCE
7.4.	PŘEDNÁŠKA: VÝTVARNÍ PRÁCE LAIBER, PLEČNÍK, MATEJKA
21.4.	PŘEDNÁŠKA: NA PRAŽSKÉM HRADĚ
26.5.	PŘEDNÁŠKA: PRAŽSKÝ HRAD
16.6.	PŘEDNÁŠKA: LAIBER A PLEČNÍK

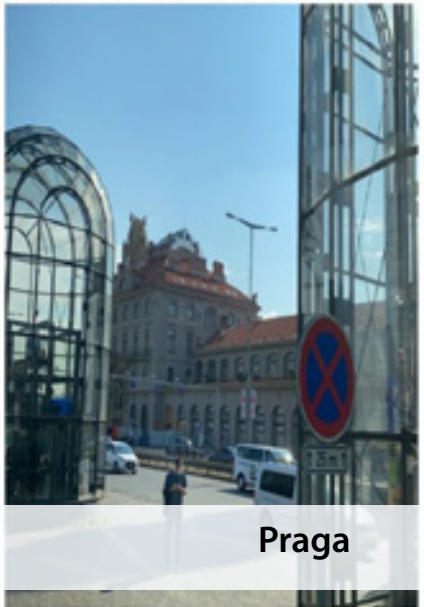
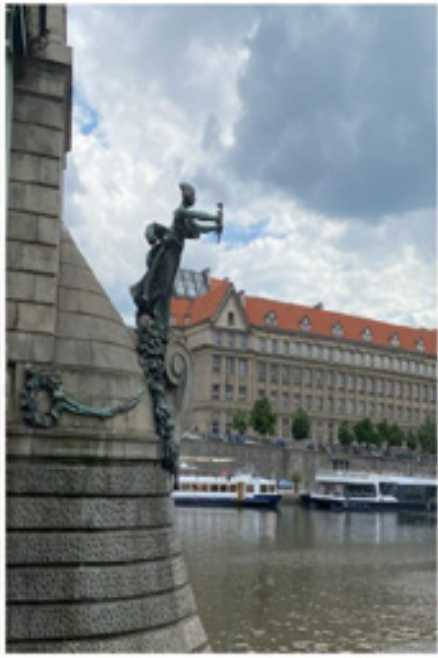
Coza vstupenky na BZ
Vstupenky na přednášky jsou k dispozici v předprodeji a na místě. Cena vstupenky je 100 Kč. Vstupenky jsou k dispozici v předprodeji a na místě. Cena vstupenky je 100 Kč.

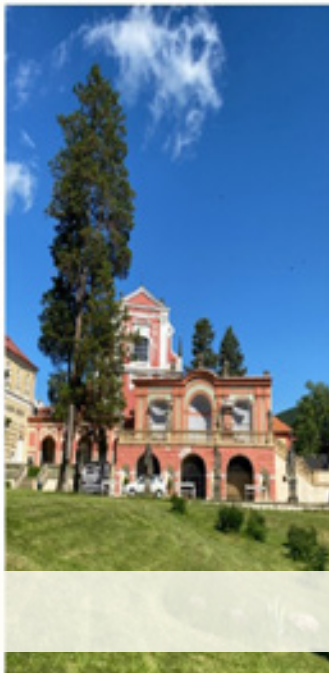
Praški grad in katedrala sv. Vida

Adrenalinski park na Plešivcu, češka šola in slovenska stojnica

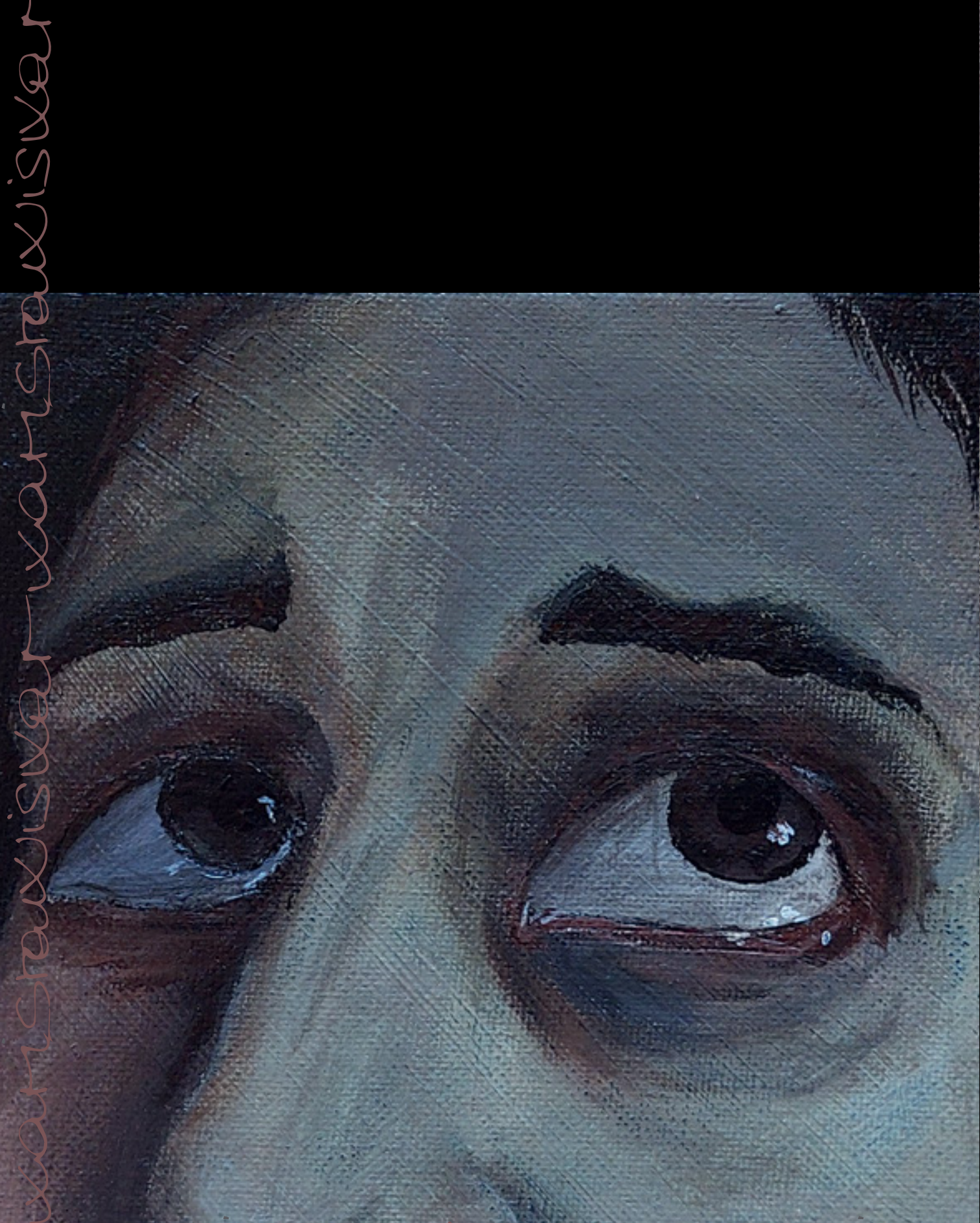
Praga

Kláštorec nad Ohří

xatistaxixivar xatista

xatistaxixivar xatista

xisvar xatistaxisvar

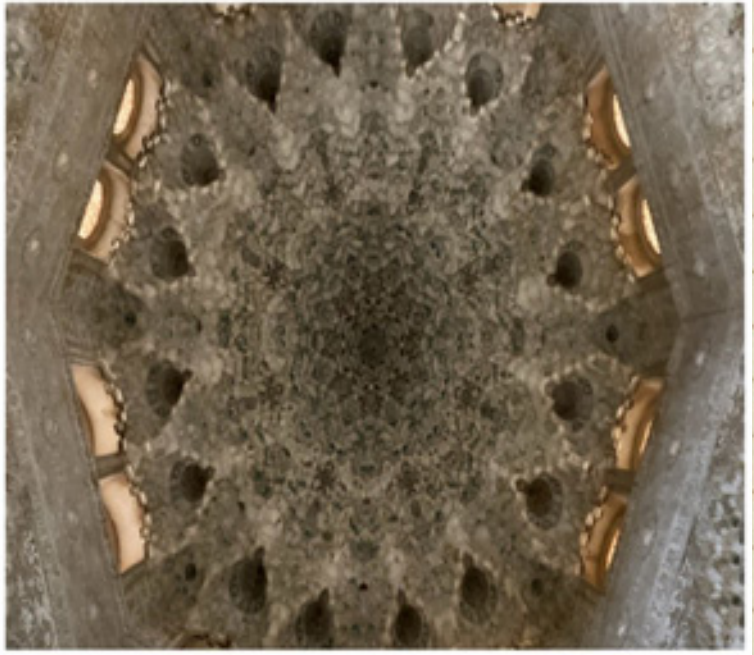
rexizuxostemox rexizuxostemox

xisvar xatistaxisvar

M.A.B.

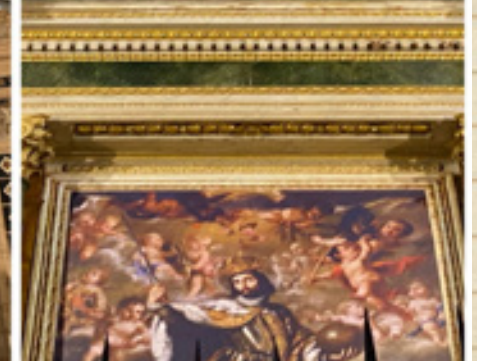
monicacaltrou

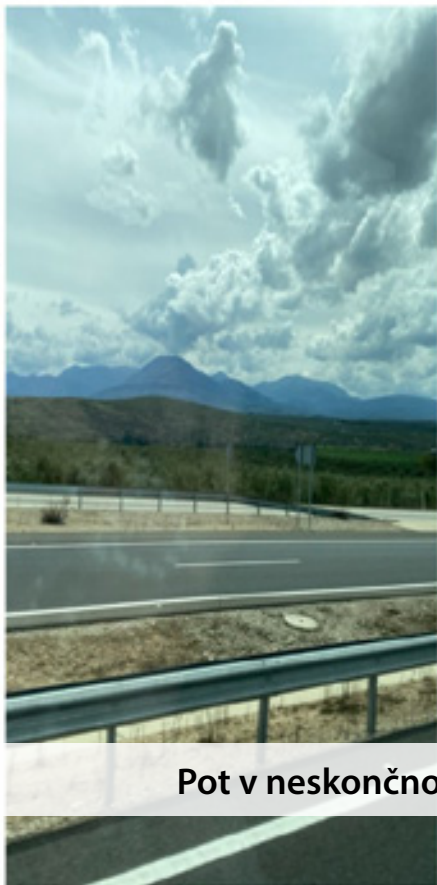
Pobeg v transcenco mavrske arhitekture (Alhambra, Granada)

Fizična transformacija iz romanike prek mavrskega stila skozi mogočno gotiko v renesanso (Katedrala Baeza)

Popolna harmonija renesanse, baroka in neoklasicizma (Katedrala Jaen)

Pot v neskončnost tisočerih oljk Andaluzije

Fotografije (Češka in Španija): Ana Marija Bolčina

Co-funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union

IZGUBLJENO SRCE

1. Iz zemlje izoblikovano srce
je krhko in nemočno, a se bori,
bori proti vsemu hudemu, zato trpi,
mnogokrat je polno grenke te vodé,

toplo sonce, brez oblaka to hrepé,
da za hip zadihati si dovoli,
preden teža dokončno ga umori,
v bolečino steguje on roké,

čustva ta prepletena so kot venec,
sladka, grenka, nežna, a čutim močno,
kot močan slap, ki začne kot studenec,

vendar o čustvih pisati je težko,
ker ne ona, jaz sem njih učenec,
zgrajeno je res krhko, vse prelepo.

2. Zgrajeno je res krhko, vse prelepo,
od vode do trave, zime, poletja,
prelepa polja neskončnega cvetja,
vse to je sestavljeno nadvse skrbno,

je to božja roka, bi rekel težko,
saj vem, da nastajalo čez stoletja,
zunaj udobja našega zavetja,
iz teme povzpenjamo se na svetlo,

srce ranjeno ne bije goreče,
saj prebila so ga ta čustva ostro,
le kako po tem kaj bije ljubeče,
počasi sestavljam, vendar ni lahko,
ker razbito v tisoče je vreče,
ga želim ljubiti učiti, a kako?

3. Ga želim ljubiti učiti, a kako?
če še sam ne vem, kaj je to medeno,
ljubezen le okusil sem iskreno,
vem, kar spoznal sem skozi drugih oko,

zato, kar lahko, je le, upam srčno,
da ti spoznaš ljubezensko domeno,
naj pri tebi bo toplo, ne ledeno,

a pazi, da ne boš ti utonilo,
da ne ugasne, kar v tebi goré,
zato urno le najdi ti zdravilo,

preden te žalost uklešči nehoté
in bolečina postane mamilo,
utrujeno, boleče, sreče hoté.

4. Utrujeno, boleče, sreče hoté,
ko samo blodi po cestah neskončnih
in premišljuje o dnevih pokončnih,
takrat še imelo prve je nogé,

in skrbno ovito je bilo srce,
ker sunkov ni bilo še tako močnih,
in videlo krajev še ni odročnih,
umazanij sveta zaenkrat ne ve,

temačno ozračje, oblačno pada,
spoznat skrivnosti sveta nihče želé,
ker ljubezen v denarju propada,

pa se čudim, ker večina jih ne ve,
da uničenje postala navada,
bi rekel čudež temu, da še kar gre.

5. Bi rekel čudež temu, da še kar gre,
da še bije v ritmu melodije,
čeprav mu še vedno nevihta lije,
vzeti usodo želi v svoje roké,

ne želi več, da muči ga in bolé,
hoče, da toplo sonce nanj posije,
da spregleda svet poln čarovnije,
in prežene vse hude misli, skrbé,

pa vendar, gre le človek hladno mimo,
ob misli tej mi neznosno je slabo,
ko vidim, da v tišini trpimo,

želim pomagati, a vendar kako?
Morda s tem, ko napišem to rimo,
le sam ve, kako mu je strašno, težko.

6. Le sam ve, kako mu je strašno, težko,
čeprav poskušajo ga razumeti,
a nihče od njih noče doumeti,
le sam ve, zakaj občuti vse tako,

bi čutil drugače, vendar le kako?
Kako znova bi učil se živeti?
Kako učil lepo pisati, peti?
Zame prav res to je vse tuje zelo.

Um, razum mi pojma nedojemljiva,
mi zaradi tega večkrat je hudo,
ker moja pesem mrtva je in siva,

sonetu poklonim le solzo bridko,
in obljubim, nekoč bo pesem živa,
je iskati se muka, ni lahko.

7. Je iskati se muka, ni lahko,
ker vse v meglo črno je obdano,
ničesar ni, kar bilo bi ti znano,
pove iz izkušenj mu staro drevo,

skozi leta izkušenj več sto in sto,
bilo neizbrisano zaznamovano,
vsaka napaka z veliko rano,
za bolečino drevo veka bridko,

želel sem srce si nekoč odpreti
in pogledati, zakaj tako trpé,
ko sem videl, si želel ga objeti,

a povedal mi, da to ni, kar želé,
želé to, da ga nehajo vrteti,
enkrat našel bom izgubljeno srce.

8. Enkrat našel bom izgubljeno srce,
takrat odprla se bodo nebesa,
od bliže spoznal nebeška telesa,
kdaj in kje, žal še pesnik čisto ne ve,

ob tej misli nasmeh pride nehoté,
za hip pomislim na možna čudesa,
a takoj rja mi ustavi kolesa,
kaj zavira moje misli, jih kroté,

sem sam res kriv za takole krotenje,
se razdiram pa še iščem milino,
razkol, moje neskončno je trpljenje,

je možno, da dosežem kdaj višino,
al večno poslušal božje grmenje,
nosim bolečino, grenko praznino.

9. Nosim bolečino, grenko praznino,
a le upanje polni moje pore,
vendar vsak žal upanja ne premore,
za njih prosim zdaj neskončno milino,

da ne bulijo v grozno to črnino,
ker verjamem, da čisto vsak to zmore,
podreti in premagati vse zapore,
vsak sam razbiti mora si vitrino,

pri sebi moraš temo ugasniti
in iskati nekaj, kar ne ubije,
če pomaga, so to ljubezni niti,

ki so strune božanske melodije,
le poiskati moraš, kdo zna jih viti,
ostani prosim in ti kaži Nije.

10. Ostani prosim in ti kaži Nije,
kot svetilnik mornarje varno vodi,
jim pomaga, da čeri vsak prebrodi,
si vir poguma mej domišljije,

si samo sonce, ki neskončno sije,
za vsakega, ki v življenju hodi,
veselje, sreča, radost tleča bodi,
si res podoba rajske melodije,

zvezde proti tebi niso žareče,
ko od sebe daješ nežno toplino,
ki vedno vabi k tebi ljubeče,

le ti polepšaj mi dan z bližino,
in s smehom, ko popelješ me ljubeče,
skozi solz dolino v raj, milino.

11. Skozi solz dolino v raj, milino,
za roko primi me in reši greha,
s tabo deležen večnega smeha,
s pogledom vzameš mi vso bolečino,

ponazarjaš presveto to modrino,
ki ne omejujejo tla, ne streha,
in misli tvoje ne ustavi keha,
svetu daješ neskončno veličino,

zame si najlepša stvaritev boga,
če te vidi, se Afrodita skrije,
nekam daleč stran od tvojega sveta,

zato ne vem, če vreden melodije,
melodije, ki srce tvoje igra,
reci, da je to srce, kar mi bije.

12. Reci, da je to srce, kar mi bije,
le če ti rečeš, bom lahko res verjel
in v prostosti verig svoji oživel,
vsak sam svoje odrešitev odkrije,

čaka le nekoga, da jih umije,
ker sam jih ne more, četudi hotel,
potrebuje nekoga, s tem ne bi trpel,
tako dušo lahko v eno zlije,

če bi prosil, bi mi prišla v pomoč?
In prerezala s smehom tišino,
da se ne bi vila neskončno v noč,

s tem doseгла intimno bližino,
a povedano bilo davno nekoč,
cena tega, da pustim bolečino.

13. Cena tega, da pustim bolečino,
da odrežem vse, kar me nadleguje,
drugače postalo mi bo še huje,
s čim zapolnil srčno bom praznino,

ko zavržem to grenko bolečino,
pravim ljubezen! A hkrati mi tuje,
da jaz ljubil, se glava posmehuje,
z gore nazaj drsim v kotlino,

pa vendar le vztrajam, ker čakaš me ti,
do tebe bom šel, pa če me ubije,
ker moj duh je močan, kar rečem drži,

toča, veter, sonce, kamen naj lije,
nič od tega me ne ustavi, ker si
enaka novemu svetu magije.

14. Enaka novemu svetu magije,
je kraj, kjer teče mleko vse medeno,
kjer poganja zelenje, nič ledeno,
živeti v tem svetu čarovnije,

za vsakega poeta, žive Nije,
da bi tudi on pil vodo kameno,
ko zgubiš, šele vidiš dragoceno,
in sedaj vem, zakaj srce mi bije,

bije, ker ve sam, da se je zaljubil,
misli in srce le eno si želé,
da se vrnem, kot sem poprej obljubil,

ker mi srce še tako močno goré,
kot na začetku, ko sem te še snubil,
iz zemlje izoblikovano srce.

15. MAGISTRALE

Iz zemlje izoblikovano srce,
Zgrajeno je res krhko, vse prelepo,
Ga želim ljubiti učiti, a kako?
Utrujeno, boleče, sreče hoté,

Bi rekel čudež temu, da še kar gre,
Le samo ve, kako mu je strašno težko,
Je iskati se muka, ni lahko,
Enkrat našel bom izgubljeno srce,

Nosim bolečino, grenko praznino,
Ostani prosim in ti kaži Nije,
Skozi solz dolino v raj, milino,

Reci, da je to srce, kar mi bije,
Cena tega, da pustim bolečino,
Enaka novemu svetu magije.

Mila Štimec

O, lepote tvoje slovenske,
gore in polja tvoja,
nebo in zemlja tvoja
slovenskega naroda.

Ko dvigne se megla
nad tvoje poljane,
Triglav je meja
slovenskega naroda.

Tvoji izvori, morja in
reke so kot magistrale,
najlepše Beethovnovе simfonije.

Ti si življenje mojega soneta,
moje ljubezni in mojega srca,
ponosno bom hvalil tvoje lepote.

Marko Farkaš

FIFA NETOPIR

Pravijo, da pogled pove več k`t tisoč besed,
in da `ma vsak svoj pogled na svet.
Ampak on sedi k` ena klada,
je k`t gramofon k` že razpada.

Ugibam, da je vse navada,
da se trud`, pa mu ne rata,
ampak vem, d ni mu pomoči,
k`r s frendi v`s čas ždi.

Pa se vprašam, kdo je kle budala,
kaj delaš, pa kaj vse bi rada?
Kdo na stopničkah prioritet stoji,
a kdo na koncu se smeji.

Ko premikala bi skale zan`ga,
on pa ma časa m`n k`t Baba Vanga.
Enkrat je pameten, drugič kreten,
ko se luna obrne, ga zanima sam` še fen.

Sej se ne razburjam, pa se ne pr`tožujem,
nisem rekla, da k`rkoli obžalujem.
j`s dejstva sam povem,
kaj vse bi blo, če bi midva b`la tandem.

Lej, če nimaš časa zame, se rajš` mal umer,
k`r mam dost` da pišeš, sam` k` neki rab`š,
največkrat zvečer.

Tole naj bi b`lo dvostransko,
ne pa, ko j`s neki rab`m, s`m na dilivered cel dan,
sam ker si preveč presran.

Naštejem ti lohk 100 stvari, k` bi lohk` b`le dr`gač,
sam` če se ti ne bi bal kač.
Lohk bi b`lo boljš, al` pa tud` slabš,
če FIFA ne bi b`la edina stvar, k` jo res znaš.

Vsak večer nova drama,
isti prepir,
ležiš na kavču,
pa v rokah `maš pir.

Včasih si želim,
da bil bi netopir,
saj on vsaj čez dan
bi pustu me pr` mir.

Risba: Ana Resnik

Besedilo: Sara Ivanc

Nočem se slepiti,
vse zdaj hočem pozabiti.
Pogovore, geste in poglede,
ker me čist preveč mede.

Ne bom več trpela
in v temi sedela,
vse to posledice so tvojega dela.

Videt je, da ves čas sem v laži živila,
midva nikoli nič ne bova imela.

Sploh ne vem, zakaj me tok skrbi,
par let se sploh še nikamor ne mudi.
sam kaj k' mene meče puberteta,
mislil in občutke prepleta.

Na področjih vseh razturam,
šolo in šport skupaj furam,
še z vsem sem na tekočem,
da lohk zvečer se zjočem.

Pravijo, da sreča se ves čas obrača,
dobro z dobrim vedno se vrača,
v življenju vse se enkrat plača,
tudi to, da si kača.
Vse lohk prenašam
in še lepo se obnašam,
ampak če te neki vprašam,
hočem, da se nate lohk zanašam.

Boli b' l k' t igla,
da 4 meseci bli so igra,
samo, da eden dobi, kar hoče,
tud' če srce se zraven joče.

Nabiješ lahko mi žogo v glavo,
ker srce je itak že krvavo.
Kri teče, resnica peče, smeti pa v smetnjak se meče,
lohk najdeš si svojega, ker ne bova si delila mojega.

Govoriš, naj bom ,chill',
a za tole ni opravičil.
Sploh ne veš, kaj se dogaja,
važn, da na igricah visiš do maja.

Ves čas en prepir, k' ne umiri ga niti per,
povsod zmečkan papir, res nikol' ni mer.

Vame bul'sh, k' da sem tvoja lastnina,
še mal, pa bo zaračunana stanarina.
Vse to je že too much, tko da mi povej, kaj bi blo drugač,
če bi bila blond, kar pa ni niti James Bond.

OPROSTI

za vse dni ko morila sem ti noč
za tišino ki rušila je tvojo milino
za daljino ko potrebovala si mojo bližino
za zabave ki vodijo te v raje
kakšne polne so kraje
prevare laži in utvare

ker te nisem spustila
del bremena na tebe sem valila

pesmi ki pustila si mi jih ti
v mojih mislih ostale so mi
ampak spet megla postaja
nota za noto izginja počasi iz raja
vem da si minljiva
ampak jaz sem ranljiva

oprosti ker del mene si postala
ker za tebe bi jaz ostala
ker za tebe bi dah spustila
kot sem že to prej storila

oprosti ker vzljubila sem te
ko še sama nisem vedela kaj to je
a ljubila sem te večno
če sploh veš, srečno!

Tina Vidić

Ana Resnik

vzdržujejo me impulzi
in umrem, če jih več ni,
njena roka mi na zapestje nariše
semicolon, piko postavi le na i;
ker o(b)stajam;

toliko časa se poskušáš končati,
da se poezija v tebi preliva
in postaja grenka kot kri.

večnost je zate, ki si v mojih pesmih,
in večnost je zame, kadar te ni.

čas je pesem; neminljiva,
in čas sem pesnica; neumrljiva
tudi, ko mine(m).

pustila sem ti dihati v valovih,
da si ostala svobodna;
ko se je prelil ocean.

zlomljeno srce bo lomilo kosti,
ko me bodo spraševali, kakšne barve je bila najina
navidezna ljubezen.

pravijo, da sem preveč,
ker so bili drugi premalo,
in ko mi je rekla, da sem premalo zate,
sem bila tudi sebi naposled popolnoma odveč.

propad sistema je razbremenitev okov,
zastрупitev sistema obremenitev ljudi.
svoboda ali smrt? vedno nekje vmes.

utrujena in sestradana,
ker sem se topila s kostmi,
a takrat prvič na ovoju nisem
preverila kalorij.

Risba in besedilo: Ana Resnik

ne vprašam te, ker doživljam tvoje besede,
pozabljaš, da si (iz)krvavela na rumenkast papir.

a te ni strah, ko se daješ vsem na ogled,
da prebirajo, kako te je ljubezen
(o)hromila besed?

vprašal me je, če me greje ljubezen.
ko si stala zraven, me nisi objela,
zeblo me je, ker se ugašam,
da lahko (pre)živim.
ne usedeš se poleg, ker bi raje (ob)stala,
poleg mene se tvoje telo zaostri.

ob tebi je tišina
najglasnejši spomin.

nazaj proti črni,
ker je slovo kup besed.

starejša gospa mi je rekla,
da je moj obraz iz porcelana,
v mislih je imela barvo moje polti,

verjetno je opazila krhkost.

a ne razumeš, da je hermetika,
ker ni za ostale ljudi?

vsak drug večer ji prebiram novo poezijo;
kako mi roka preprečuje, da v miru zaspim.

a je čas, da (te) pozabim,
da se zopet zbudim?

mi ne spimo, kadar sanjamo.

Risba in besedilo: Ana Resnik

Princesa vetra

Vse se je zgodilo nekega dolgočasnega jesenskega popoldneva. Bil je eden tiste vrste dni, pri katerih lahko samo še čakaš, kaj bo šlo narobe. Lina je bila na poti iz šole. Imela je zelo slab dan in ni bila nič kaj dobre volje. Globoko zatopljena v svoje misli je spregledala kamen, ki je ležal na cesti. Spotaknila se je obenj in skoraj pristala v luži. To je njeno razpoloženje le še bolj pokvarilo.

Tako je godrnjaje odkorakala v svojo sobo, takoj za tem pa spet ven, saj se je namenila na travnik blizu njene hiše, kamor je po navadi zahajala, ko je bila slabe volje. Usedla se je pod svoje najljubše drevo in zaprla oči. Po licu ji je spolzela solza. Lina je bila besna in poskušala si je zbistriti misli.

Nenadoma so nebo prekrili temni oblaki. Veter je pihal vse močnejše in močnejše. Lina je imela občutek, kot da kroži okoli nje. Zdelo se je, da nastaja tornado. Ampak saj to ne bi bilo mogoče. Kar naenkrat je Lina začutila, da se je jeza v njej podela. Odprla je oči in se ozrla okrog sebe. Vse je bilo točno tako kot prej. Kakor da viharja sploh ne bi bilo.

Lina se je rahlo zmedena vrnila domov. Preostanek popoldneva je preživela v svoji sobi ter tuhtala. Bila je tako poglobljena v svoje misli, da ni opazila, kako je na njeno okensko polico sedel golob in jo tiho opazoval. Bil je snežno bele barve.

Kmalu je Lina vstala in se zavedela, kje je in kaj se dogaja okoli nje. Goloba je na kratko oplazila s pogledom, potem pa se ni več menila zanj. Sonce je že davno zašlo, zato se je Lina odpravila v posteljo. Skoraj v hipu je zdrsnila v sen.

Tisto noč je imela Lina nenavadne sanje. Znašla se je visoko v zraku, med oblaki. Lahko je letela. Sprva je le občudovala neskončno belino, potem pa je iznenada pred sabo zagledala nekakšen grad, ogromno belo palačo. V zidove je imela vgrajene kristale vseh barv, ki so se prekrasno bleščali v dnevni svetlobi. Palačo je obdajala skoraj prosojna meglica, ki je naredila grad le še bolj skrivnosten in vablјiv.

Lina je odletela bliže k njemu, toda, ko pa se ga je hotela dotakniti, jo je kar naenkrat zaslepila bela svetloba. Ko je svetloba izginila, je Lina opazila, da je v gradu. Znašla se je pred grajskimi ječami.

Ravno ko je Lino začela grabiti panika, je začutila, da jo nekdo opazuje. Kot v počasnem posnetku je obrnila glavo na desno. Iz ene od bližnjih ječ je kukalo dekle. Lina je obstala na mestu kot kip. Dekle se ji je nasmehnilo. Pomignilo ji je, naj pride bližje.

Lina je počasi stopila do dekletove ječe. Dekle je imelo dolge svetle lase, ki so se srebrno lesketali, in smaragdno zelene oči. Žalostno in proseče je pogledalo Lino. Nenadoma je Lina začutila, da ima v roki nekakšen košček papirja. Že je hotela pogledati, kaj piše na njem, ko je zaslišala bližajoče se korake. Obrnila se je in zagledala senco stražarja, ki je prihajal izza ovinka. Še enkrat pogledala dekle, ki se ji je spet toplo nasmehnilo, in na Linino srečo se je znova pojavila slepeča bela svetloba. Lina se je vsa zadihana zbudila v svoji sobi.

»Vse so bile samo sanje,« si je prigovarjala. V naslednjem hipu je v roki nekaj začutila. Prestrašeno je ugotovila, da ima v roki košček papirja. Prav tistega iz svojih sanj.

Potihoma je vstala in se obotavljaje napotila proti svoji pisalni mizi. Tedaj je nekdo potihoma potrkal na vrata. »Lina, ali spiš?« jo je vprašal tih glas. Njena mama je očitno slišala njeno sopihanje po napornih sanjah. Lina ni odgovorila, temveč je z razbijajočim srcem čakala, kaj bo. Minevale so sekunde ... in nato minute. V sobi je vladala popolna tišina. Njena mama je odšla. Lina si je glasno oddahnila in prižgala namizno svetilko. Z razbijajočim srcem je razvila košček papirja in od pričakovanja zajela sapo ...

Na papirju ni bilo prav ničesar. Bil je popolnoma prazen. »Saj se hecaš,« je jezno zamrmrala Lina. Bila je kar malo razočarana. »Tukaj se nikoli nič ne zgodi. In še takrat, ko misliš, da se končno nekaj razburljivega dogaja, se na koncu izkaže, da ni nič posebnega.«

Trudila se je, da bi spet zaspala, pa ni mogla. Ves čas je razmišljala o sanjah, o gradu z diamanti, o nenavadnem svetlolasem dekletu v ječi in o listku papirja. Ni ji bilo jasno, kako je lahko papir iz sanj prišel v njeno resničnost. Prav tako je bilo čudno, da je bil prazen. Lini se je zdelo, da je bilo vse skupaj le naključje in da sanje pravzaprav niso ničesar pomenile. Toda, kolikor se je trudila prepričati samo sebe,

da ni bilo nič res, ji to ni povsem uspelo. Nazadnje je Lina le utonila v rahel sen. Naslednji dan je bila Lina zelo utrujena, saj več ur ni spala.

Celo soboto je razmišljala samo o nenavadnem listku papirja. Ko je šla na sprehod, se ji je vse zdelo nenavadno tiho, kakor da bi ves svet zadrževal dih in čakal, kaj se bo zgodilo. Zvečer je poskusila prebrati kakšno stran knjige, a jo je zmotilo prhutanje kril zunaj in naslednji hip je na njeno okensko polico spet priletel beli golob, ki ga je videla že prejšnji dan. Mrko ga je pogledala in ga že hotela spoditi stran, ko je opazila, da ima na nogi privezано pismo. Nekaj časa je samo buljila v pismo, nato pa se je zavedela, da je verjetno zanjo. Previdno je stopila proti golobu, saj je pričakovala, da se bo splašil, tako kot vsi ostali golobi. Toda ta je samo obsedel na okenski polici in čakal, da mu Lina vzame pismo. Končno ga je vzela in previdno premerila goloba. »Je to zame?« ga je vprašala. Seveda, kot da bi ji lahko odgovoril. Lina je pogledala pismo. Ni pisalo, od koga je. Je pa pisalo, da je za Lino. »Super,« si je oholo zamrmrala Lina. Nato ga je odprla in ga prebrala.

Nevidno črnilo. To je bilo vse, kar je pisalo. Lina se je spomnila svojih sanj in dekleta v ječi. Nenadoma je golob zletel v sobo, na njeno mizo. Prevrnil je lonček s flumastri, da je eden od njih padel na tla. Lina ga je pobrala. Bilo je tisto nevidno pisalo, pri katerem moraš posvetiti z ultravijolično lučko, da lahko prebereš napisano. Saj res, nevidno pisalo! Lina ni niti pomislila na to, da bi bil listek lahko popisan z nevidnim pisalom. Takoj je iz predala izbrskala lučko in z njo posvetila nad listkom. Resnično se je nekaj prikazalo!

Lina je z listka razbrala nekakšen zemljevid. Ta je pokazal, da mora Lina skozi gozd do majhnega jezera, sredi katerega leži otok. Odločila se je, da odrine navsezgodaj zjutraj. V sanjah je spet lahko letela in med letenjem v oblakih je opazila nekaj bleščečega. Ko se je ustavila, je ugotovila, da je bil pegaz. Njegova dlaka je bila svetlo turkizne barve in njegova griva rdeča kot kri. Lina ga je z odprtimi usti opazovala. Potem se mu je počasi približala in iztegnila roko. Pegaz jo je mirno opazoval in ji pustil, da se ga dotakne. Lina je bila presunjena. Pegaz jo je popolnoma očaral.

Iznenada se je pegaz obrnil in ji pomignil, naj ga zajaha. Lina je splezala na njegov hrbet in se ga oklenila okrog vratu. Pegaz je kot blisk švistnil čez nebo. Letela sta nad gozdovi in travniki in po nekaj minutah je pegaz upočasnil let in mehko pristal

na jasi sredi gozda. Tam so bili štirje kamni, ki so ponazarjali štiri elemente. Znak na enem od njih je vijolično zažarel. Lina je stopila do njega in videla, da je to kamen elementa zraka. Pegaz se je dvignil na zadnje noge in zarezetgal. »Le kaj mi poskuša povedati? Bi ga morala razumeti? Zakaj ta kamen žari?« se je spraševala Lina.

Iznenada se je prikazala meglica, ki je obdala Lino, in se začela oblikovati v podobe, ki so postajale vedno jasnejše. Pojavilo se je dekle iz gradu, a je čez nekaj sekund že izginilo. Na njenem mestu so se izoblikovali kamni, vsak je žarel v drugačni barvi. Tudi ti so izginili. Nato se je prikazal otok z zemljevida in pozneje še nekakšna ozka dolina, skoraj soteska, na njenem koncu pa slepeča bela svetloba. Meglica je izginila. Kamen je prenehal žareti. Pegaz se je elegantno priklonil Lini, nakar se je prikazala znana svetloba, ki je Lino potegnila v resničnost.

Slika: Mila Štimec

Besedilo: Zala Kurent

Videla sem, kako me gleda:
skozi odraz mesečine
nočnega neba.

V rečnem odsevu;
najina pogleda.

Ko tišina je igrala
po notah,
sem se mirno
vračala domov;
polna nasmehov
in njenega parfuma.

Slika: Mila Štimec

Besedilo: Tina Vidić

Agalis, my dear, please leave my mind,
Agalis, I beg you, please break my heart.
I swear that I love you, but this isn't the way;
Agalis, my cursed love, just please go away.

Agalis, you started a flame way too bright,
Agalis, with want you burned down my mind.
I sleep and I think and I breathe just your name;
Agalis, my darling, you're my night and my day.

I am sick and I am tired of hiding,
Although it's safety and life it is providing.
Agalis, I'd rather meet death with you in my arms;
We'd light up the world – two brightest stars.

It's a wrong place, a wrong time - a wrong century even,
And a love that's not theirs is strictly forbidden.
Agalis, I'd kiss you all day if I could;
But our freedom was lost long before it was taken.

Yet we are young and in love, with passion – singed hearts,
So let's live our true lives, until death do us part.
Agalis, I pray that one day we shall meet again,

But until then, my love – Carpe diem.

Tjaša Ravnikar

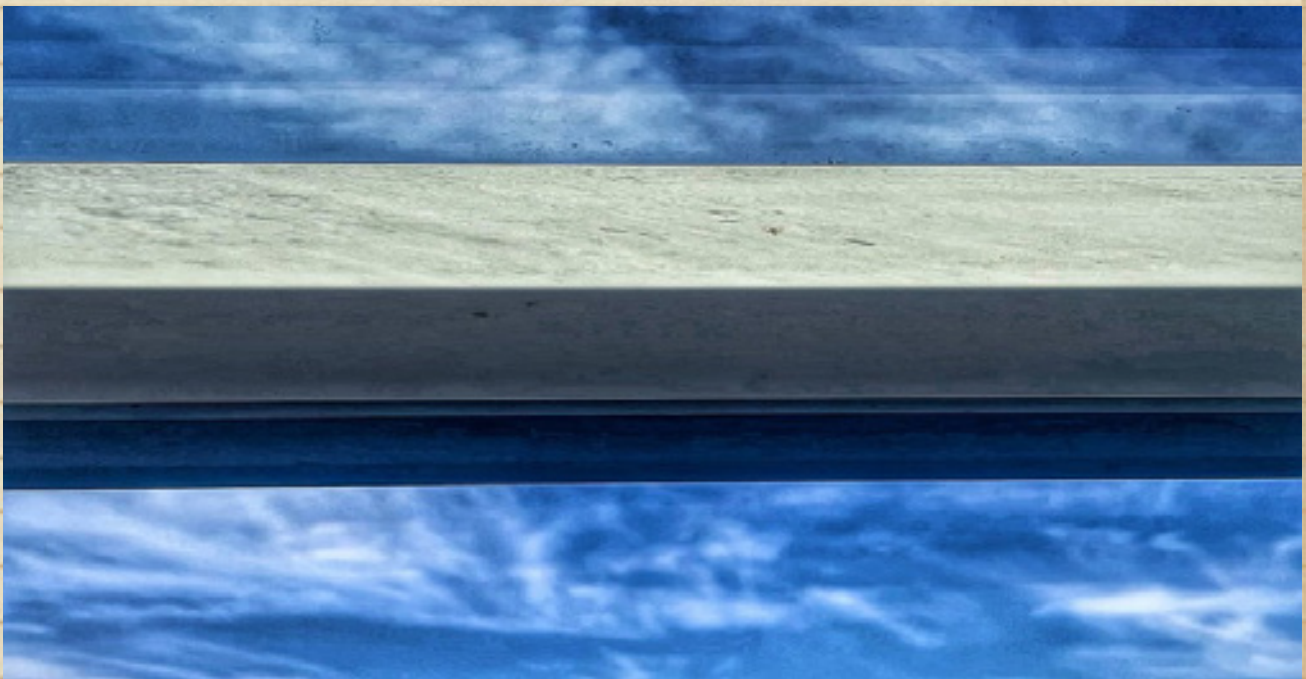
Iluzija sveta

*Svet je kakor v modrino potopljen,
v naših mislih nekje globoko izgubljen.*

Dvigujem ga med oblake,
v vato je zavit,
pred stvarnostjo v podzavesti skrit,
ne zavedamo se žal resnice take.

Bojim se, da nekoč prišel bo iz lupine,
da dojela bom resnico,
da moja iluzija bo izginila
in uvidela bom vso krivico.

Ljudem vlada materialno
in to dejstvo širi se globalno.
Tega nočem si priznati,
svet je lažje v modrino pokopati.

Fotografija: Ana Resnik

Besedilo: Eva Smrekar

Mila Štimec

Dekadenca

V ogledalu gledam svoje življenje,
vidim pusto senco,
v zrcalu oblikuje dekadenco.
Kam izginilo je hrepenenje?

Ni ne spomin ostal od njega.
Razvrat se vije,
izpod oči se krije,
a zrcalo ne pokaže vsega.

Ne pokaže, kaj se skriva v duši.
Ne pokaže vsega zla,
ki prihaja iz globine dna,
ki silhueto v zrcalu ruši.

Dober človek

V zrcalu stojijo strahovi,
strahovi dobrega človeka.
Njegove oči so kakor mrtva reka.
Življenje je izginilo z obraza.
Na licih bledih smrti je ekstaza.

Strahovi, ki pokažejo jih ogledala,
so naša družbena morala.
In ni razloga, da bi vest te pekla,
,dober človek si', ti bom vedno rekla.

Eva Smrekar

Naslov: SOLZE IN ZOBJE

Krokodilje solze liješ.

|----- (x) _____ ° _
 v v v v v v v v v v
 Δ Δ Δ Δ Δ Δ Δ Δ Δ Δ

Ko odpreš oči...

[HrSk]

Tvoja iluzija je razbita.

Znotraj tebe **Zeva**. Zeva. Ni.

----- (⊙) _____ ° _
 v v v v v v v v v v
 Δ Δ Δ Δ Δ Δ Δ Δ Δ Δ

> UgriZ na tvojem <3

⊙ košček ti

⊙ spomini

⊙ mnogo sanj

Ты не знаешь, что они кусают тебя,
они тихо жуют.

Prihajajo.....

PRIHAJAJO.

Ali so že prišli??

Psevdoznanost ti je za petami.

Ta sedanost daleč je za nami.

Še5...

так удобно умирать.

> Znojna >zgrizena< podoba.

Ogledala Ø.

> V obliki krokodiljih zob

⊙ ⊙ ⊙ ⊙ ⊙ ⊙ ⊙ ⊙

izal yal vN Z≠

#Osamljeno, = ti,

ki { } si.

Še5...

Brez skrbi, ne bodo te dobili.

*Bodo že tvoji te, doma,
pobili.*

HrSK.

Le ●●●● so ostale.

Pra_ni_e,

z Ø opredeljene.

Z zobmi storjene.

Z resnico omejene.

HrSK.

>Odmev<

Življenje gre →

Za nohte, za zobe.

TikTak.

toK, toK.

Hočeš se ↑

Zakaj paraliziran si žal? vu

?Zakaj sprašuješ se *zakaj?*

Od kod ta grozen smeh??

Zdaj pa , človek (žival?)

α ALI Ω ?

Tik. Tak.

